

sacrifici continu, perquè al fi també se'ns escapi la major part de les vegades. ¿Voleu dir que no és cosa del temps la volubilitat de la clientela? Avui ja és un *rara avis* el client de tota la vida. És clar que això afecta una mica l'amor propi, la pèrdua d'un client; ¿però voleu dir que no és millor que tractar clients, que us obliguen a retallades en els honoraris, assistir *ocells de pas*, que almenys us paguen el just i equitatiu? Si tots ho penséssim així i obréssim en conseqüència, d'altra manera ens aniria.

Ens queda l'*explotació voluntària*, a la qual ens sometem tots, prestant els nostres serveis gratuïtament, o amb compensacions irrisòries; a dispensaris, asils i hospitals, que tampoc té raó d'ésser, i que el dia que siguem menys egoistes que ens considerem que tots constituïm una família,

i que el que afavoreix el company, indirectament m'afavoreix a mi, això s'acabarà. Però aquest treball ja s'allarga massa, i per altra part d'aquest capítol ja ens en hem ocupat altres vegades i també entra ja explícitament en el programa a desenvolupar pel Sindicat; així, doncs, ho deixarem, esperant que el Sindicat continuï amb activitat el pla que ja havia començat en aquest punt, abans de la seva coacció.

El mateix direm de la multitud de serveis que sobre higiene, sanitat i administració de justícia venim obligats a prestar els metges sense compensació de cap mena, ço que és una *explotació forçosa* i que podrien constituir un altre argument en pro de la demanda als poders públics, de la qual hem parlat abans.

Al Sr. Dr. H. Puig i Sais

Ciutat

Distingit amic i company meu: He repassat curiosament la meua carta anterior i, si bé reconec que el meu judici pot ésser parcial, crec un deure declarar que no hi he trobat cap duresa de concepte o d'expressió. Si quelcom hi ha de dur, és derivat dels fets que hi poso de manifest i... que no són meus.

Accepto de bon grat la vostra ironia en suposar que la vostra prosa em produí efectes colagogs. Posats a fer barrila, podria dir que, segurament, en contestar-me, per un defecte de visió, confonguéreu el meu escrit amb algun tinter que tinguéssiu a la vora. Però parlant seriosament, us puc assegurar que és difícil de fer-me acumular bilis i sóc incapaç de cometre la injustícia de projectar damunt vostre, que tant de respecte i d'admiració em mereixeu, la bilis que altres haguessin intentat, i no aconseguit, que jo acumulés.

No, Dr. Puig. Torneu a llegir el meu article. Han passat ja bastants dies. Segurament veureu que hi existeix quelcom de més pregon, més noble, més fort. El que palpita en les meves línies

és la rebellia de l'esperit, que no es resigna a què una convicció es trenqui, a què una fe defalleixi.

L'única finalitat que jo perseguia en escriure'l és assolida, puix que en la vostra resposta els meus companys de Junta directiva queden lliures de tota acusació. Em declaro plenament satisfet. Quant al Consell de Collegis, dec repetir per enèsima vegada que no és l'autor dels Estatuts, que són obra del Govern, com ho foren els penúltims i els antepenúltims, sense que en cap d'ells intervinguessin ni fossin consultats els Collegis. Que en els vigents avui, que passaren per dos Directors Generals i els aleshores Ministres de la Governació, Instrucció Pública i Treball (el de Marina també intenta introduir-hi alguna modificació), l'única cosa que aconseguí el Dr. Pérez i Mateos és que fossin acceptats alguns acords d'Assemblees generals de Collegis i la implantació, tan suspirada pels nostres companys de més enllà de l'Ebre, de la Previsió Nacional. Ah!... i que jo no vaig ésser vice-president del Consell fins que vaig ésser honorat amb aquest càrrec